

Välitilan peikot

AMANDA VÄHÄMÄKI

Olin aika nuori, oikeastaan lapsi, kun sain tosi voimakkaalta tuntuneen oivalluksen, että en pysty moneenkaan asiaan enkä voi käydä monessakaan paikassa, mutta voin piirtää. Voin piirtää seikkailuja ja salaisuuksia. Silloin oli jo olemassa se ongelma, että kuviteltu piirustus oli ihan eri kuin piirustus, joka lopulta syntyi, ja jossain piirtämisen vaiheessa on alistuttava siihen, että tästä tulee nyt tällainen ja keskeyttävä syntyvään piirustukseen. Sitten on hetken aikaa taas hauskaa.

Piirtäminen on sellainen juttu, mistä ei oikeastaan kysytä eikä puhuta silloin, kun pitäisi puhua työskentelystä sarjakuvataiteilijana. Eikä varsinkaan puhuta siitä, miten hauskaa se on ja minkälaista mielihyvää siitä voi saada. Tuntuu nytkin vaikealta kertoa siitä mitään, kun piirtämiseen kietoutuu aivan hirveä itseluottamuksen puutteen ja epävarmuuden kiirastuli.

Tai kysytään ehkä tekniikasta. Olen piirtänyt lyijykynällä tosi pitkään ja siihen on toisten toimesta liitetty erilaisia merkityksiä lyijykynän feminiinisyydestä keskeneräisyyteen, luonnosmaisuuuteen, välittömyyteen ja sotkuun. Sarjakuvieni suttuisuudesta ollaan oltu vaihtelevasti innoissaan ja vaihtelevasti on tullut myös ankaraa palautetta, joten aloin itse kehystää sitä sotkua jonkunlaiseksi todisteeksi omasta taiteellisuudestani tai tietoiseksi valinnaksi. Kun olen piirtänyt melko samalla tavalla jo monta vuotta, niin on se sitäkin, mutta on se myös jotakin, joka syntyy vahingossa, kun en oikeastaan osaa paremmin. Olen sitten ajatellut, että sotku on tietoinen päätös näyttää ja myöntää oma keskeneräisyys ja herkkyys.

Mutta sitten joskus sotkuineen kaikkineen on kuitenkin niin jumissa ja epätoivoinen. Ja nyt olen yrittänyt välillä olla siellä kaikessa rauhassa ja jatkaa vain piirtämistä. Piirtää jotain tussilla, jolla en yleensä ikinä piirrä yhtään mitään, koska se on niin lopullista. Piirtää aina yhden pienen peikon, kun en pääse eteenpäin. Piirtää mitä vain ajattelematta yhtään mitään. Siitä syntyy kaikenlaista, mitä en ollenkaan ajatellut osaavani. Ne peikot vähän nolottavat, kun ne tulevat varmaan jostain kaukaa 1980-luvun lastenkulttuurin laitamilta, ja sitten katson niitä ja mietin mitä ihmeen rihkamaa, ja naurattaa. Jo pelkästään se, että sitkeästi vain piirtää läpi pahimpien epäilysten, tuo takaisin piirtämisen iloa.

Nyt Kari lompsii takaisin työhuoneen portaita tohveleissaan ja heiluttaa läpinäkyvää muovipussia, johon on survottu einesruokien pakkauksia, paperisilppua ja tutun näköistä harmaata piirustuskalvoa.

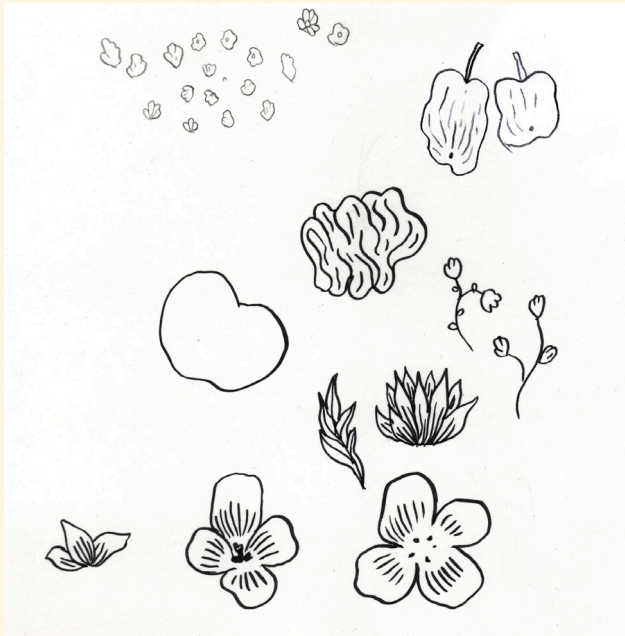
– Niin olisk tää menossa ihan sekajätteeseen siis? Kari kysyy.

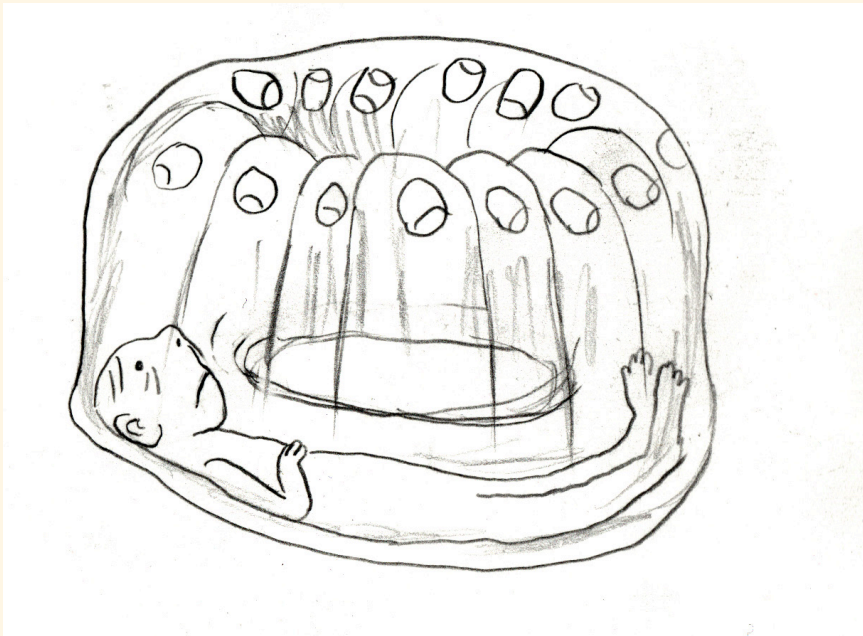
– Joo, näin olin aatellut! vastaan.

– Mut tääl on jotain piirustuksia?

– Joo, no ne menee nyt roskiin! ■

AMANDA VÄHÄMÄKI (s.1981) on Helsingissä asuva sarjakuvapiirtäjä ja kuvittaja. Hänen sarjakuviaan on julkaistu lehdissä ja antologioissa eri maissa. Suomeksi häneltä on ilmestynyt kolme sarjakuva-albumia.

Piirrokset: Amanda Vähämäki